

FOLK OG LAND

NR. 15 — 19. ÅRGANG

LØRDAG 15. AUGUST 1970

LØSSALG KR. 2,—

RALPH HEWINS:

Professor Skodvin og «Historiens muse»

NÅR KOMMER DE MANGLENDE PAPIRER?

Dr. philos. Magne Skodvin, professor i europeisk historie ved Oslo universitet, har svart i Aftenposten (15. 6.) på min kritikk i Færmmand (23.5.), som endte slik:

«Det er på tide å anvende deduktivt istedenfor induktivt resonnement — objektivitet istedenfor subjektivitet — på den juridiske og historiske fortolkning av begivenheter i Norge fra 1939 og fremover — på bred front — — Ikke Høyesterett engang er «Historiens muse». Å skrive historie er en sak for historikere, ikke for jurister. Alt for mange dokumenter mangler fremdeles. En endelig historie om Norge og annen verdenskrig står fremdeles tilbake å skrive. Det norske folk, såvel som Høyesterett er fremdeles 'på avveier'».

Skodvin sier:

«Mange av de personer som var midt oppe i begivenhetene under okkupasjonen og i årene som fulgte, sitter inne med en uendelig mengde verdifullt historisk materiale

Professor Skodvin får her en rekke spørsmål av Hewins.

— om noen år måtte erstattes med brokker fra sekundære kilder.»

Sant nok.

Men, spør jeg: Hvorledes kan man vente at de tallrike offisielle og fremtredende personer som støttet Admi-

nistrasjonsrådet (15/4 1940 til 1/2 1942) skal legge frem sine dokumenter eller memoarer når disse ofte ville ødelegge deres reputasjon? Hvorledes kan man vente at de mange ledere og administrasjonspersonell i Nasjonal Samling skal fremlegge sitt stoff når deres rolle systematisk har blitt baktalt eller ignorert av norske historikere i 25 år og deres utsagn fremdeles stort sett er bannlyst av massemediene, så vel som av de store forlag? (Se Annæus Schjødt jr. i VG 25. april 1969 og Færmmands leder 10. mai 1969).

Dokumenter vil fortsette å bli holdt tilbake så lenge krigstidshatet, propaganda, fordommer og kapitalinteresser har makten og så lenge som fortolkningen av norsk samtidshistorie er et privilegium for byråkratiet og rettene. Et friskere klima («induktivt» og «objektivt») må skapes for å gjenopprette tilliten hos «engasjerte» notabiliteter slik at de åpner munn og arkiver.

- 2) «Selv har jeg arbeidet mye med tyskerne under okkupasjonen, det er alt sammen filmet og ligger her (Blinde) i arkivet». Skodvin fortsetter: «Brannsikre skapene dekker nesten en vegg.» men «det er ingen øyeblikkelig hast å kaste oss over det med en gang.»

Jeg må si at Skodvin ikke er den eneste statssubsiderte norske historiker som har sittet på viktige krigsdokumenter i årrekker. Ingen navn, ingen straffeekseris.

Hvorfor? Ut fra hva jeg vet om slike dokumenter er svaret at de er i strid med «offisiell» norsk historie og spesielt med det angjeldende unevnte historikere skrev i den tidligere krigseftertid. Av den grunn Skodvins blanke avvisning av general Erich von Buschenhagens brev (18. okt. 1963) der bekreftet «die gesamten» totale norske kapitulasjon 10. juni 1940 som professoren ikke engang nevner i sin doktoravhandling «Striden om okkupasjonsstyret i Norge» (1956) og som Nygaardsvold, Koht og Ljungberg be-

(Forts. side 6)

OLE NILSEN:

Slik begynte den annen verdenskrig

«Selv nokterne og forstandige brister la ikke skjul på at de betraktet krigen som en tvingende nødvendighet», skriver forfatteren som bodde i England et års tid før krigsutbruddet.

Folk som tror at Kringkastingen gir oss absolutt korrekte og saklige informasjon om samfunnsspørsmål og politikk, tar grundig feil. NRK gir oss sjelden mer enn halve sannheten. Og ikke bare det. NRK har i mange tilfelle direkte underslått sannheten. Dette er ingen påstand, men et faktum. Det er tilstrekkelig å nevne at NRK aldri har omtalt statsminister Nygaardsvolds vanvittige ødeleggelse av Norges forsvar i 30-årene, til tross for at denne ødeleggelse kostet oss fem års tysk okkupasjon. Quislings bestrebelser for å styrke landets forsvar før 1940 blir

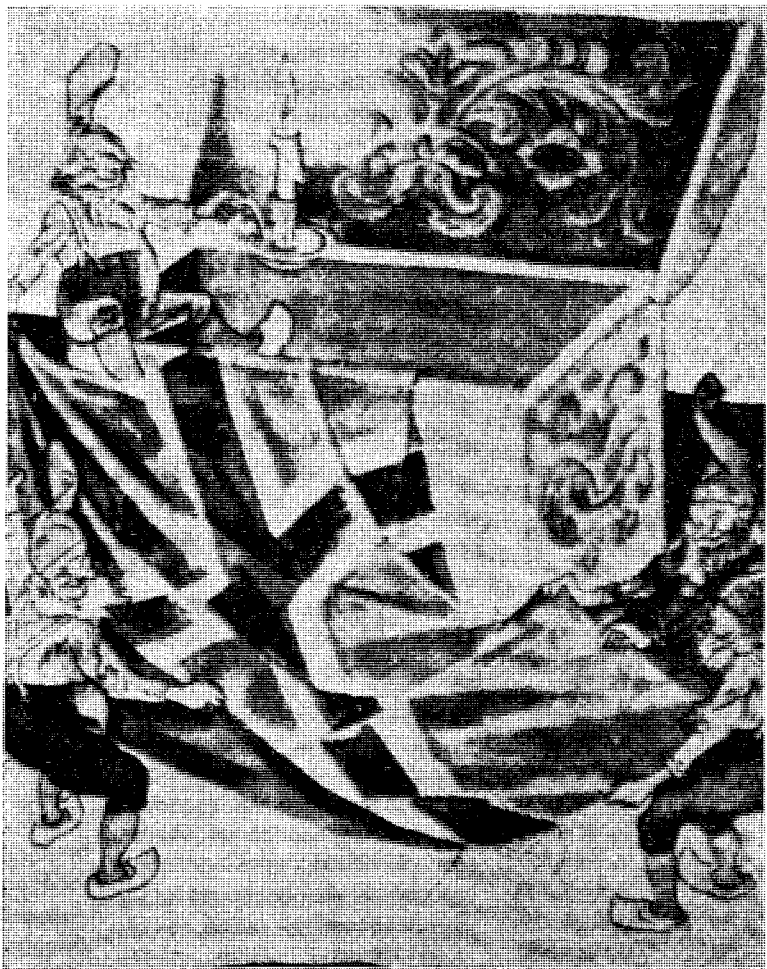
heller aldri fortalt. NRK har likeledes fortiet en lang rekke viktige begivenheter i forbindelse med den annen verdenskrig. FOLK OG LAND har i årenes løp påvist mange slike eksempler. Man får simpelthen mistanke om at NRK frykter sannheten. Hvorfor er den ellers så uvillig til å belyse tingene fra alle sider? Og hvorfor er visse emner tabu i NRK? Det kunne være hyggelig å få et ærlig svar på det spørsmålet.

Men selvfølgelig venter jeg ikke å få svar. Ustvedt blir alltid taus som graven når han lukter et farlig spørsmål. Denne sosialistiske rødrev er i det hele tatt meget uvillig til å la seg røke ut av hiet. Som sine firbente slektninger gir han ikke en lyd fra seg når han merker fare-signaler. Derfor har han overlevet utallige utrøkningsforsøk.

I forbindelse med de store 25-års jubiléer har NRK igjen sluppet løs den gamle myten om at England erklærte Tyskland krig for å redde menneskeheten fra Hitlers tyranni. Denne myte er like seiglivet som den er falsk. England begynte krigen utelukkende av økonomiske grunner. Et stort antall engelskmenn har ikke lagt skjul på det. Men i Ustvedts revehi holder man krampaktig på myten om Englands altruisme. For å kaste lys over spørsmålet bør vi se litt på Englands stilling før den annen verdenskrig.

I slutten av 30-årene var situasjonen på mange må-

(Forts. side 6)

Norsk samtidshistorie kan ikke lenger skrives på det nasjonale mørkeloft.

Utover våren og sommeren 1939 steg tallet på drepte tyskere i Polen —

Minnefeiring av 9. april 1940 og 8. mai 1945

Det faller naturlig at norske statsmyndigheter på offisielt vis minnes ovennevnte historiske merkedager og de mest fremskutte begivenheter som hendte for 30- og 25 år siden. Selvfølgelig bragte NRK på skjermen noen personer der uttalte seg både om start- og frigjøring. For å være litt pirket må det være tillatt å spørre om de opptredende av sine overordnede hadde fått instruks om å «tale den hele og fulle sannhet og intet fordølge?» Uansett mulig instruks, kan det slås fast at fordøling fant sted for åpen scene.

Tidligere utenriksminister Koht fortalte om hendelsene i Oslo natten til 9. april 1940, da Oslo allerede var besatt av tyskerne, at regjeringen om natten mellom kl. 3—4 besluttet å mobilisere noen bataljoner. Men hr. Koht **unnlot å fortelle** at mobiliseringen skulle skje ved skriftlig innkalling til fremmøte 2 dager senere, nemlig 11. april. Hvorfor la utenriksministeren skjul på det? (Den stille mobilisering)? Se herom i milorg.sjef i Oslo, hr. major O.H. Langelands bok, «Dømmer ikke». 1948.

En annen på skjermen fremskutt person berettet blant annet om at en tid før 9. april 1940 krevet vestmaktenes England og Frankrike støttepunkter i Norge og rett til gjennommarsj, for å komme Finnland til hjelp i dets krig med russerne. Vedkommende fortalte at den norske regjering avslo vestmaktenes krav. Her må det være tillatt å spørre om det er hundre prosent rett og at intet er fordølet av den opptredende i påstanden om regjeringens nei? En supplerende opplysning i en artikkel i et norsk A.P.-blad 28. desember 1959, selvfølgelig skrevet i uaktsomhet, fortalte at den norske regjering **svarte ja** på vestmaktenes krav. Hovedhensikten fra vestmaktenes side var å besette Narvik og de svenske jernmalmgruver i nord-Sverige for å forhindre levering til tyskerne. Som tidligere sitert i Folk og Land, lød regjeringens beslutning bl. a. sådan: «Når man imidlertid stiller den norske regjering overfor et fait accompli, vil den på samme måte som i Altmarkaffæren nøye seg med en protest.» (Uthevet av meg.) Det må antas at vedkommende på skjermen ikke var ukjent med kjennsgjeringene, men at sannheten av praktiske grunner måtte unnlates.

Når det gjelder frigjøringen 8. mai 1945 så er det vesentlige kjent fra før. Imidlertid kan en nesten bli kvalm av all fremhevelsen av hjemmefrontens (gjemmefronten måtte passe bedre) gjøren- og laten under okkupasjonen og senere.

Det var selvfølgelig ufarlig, da tyskerne både i Tyskland og i alle okkuperte land hadde kapitulert og lagt ned våpnene, for noen hver å kripe frem fra sine skjulesteder og breie seg som om det egentlig var dem som vant verdenskrigen sammen med utlendige rømlinger som kom fra smørgåsborderne i Sverige og fra andre skjulesteder. Særdeles kvalm måtte man bli av å se avbildet en gjemmefrontmann «innta Akershus Festning» hvor vedkommende møter noen høflige tyskere, som helt ubevæpnet gjør honnør for vedkommende «seierherre».

Nei, «gutta på skauen» gjorde intet nevneverdig nyttig under hele okkupasjonen som bidro til å gjøre tilværelsen lettere for sine landsmenn, som nødvendigvis måtte bli i sitt land for å berge sin familie og seg selv igjennom trengslene som den totalt uduelige regjering hadde ført Norge ut i. «Gutta på skauen», blant hvilke eksisterte spion for sovjet og jøde-ekteparet Feldmannsmordere etc., fremkalte ikke med sin dels skumle virksomhet forkortelse av okkupasjonen med **en eneste dag**. Derimot fremkalte de at tyskerne gikk hårdt tilverks mot nordmenn for å straffe sabotasje-handlinger og snikmord etc. Hvis disse bolde «gutta på skauen» hadde vært slike fremragende personer, hadde de dratt til krigsfronten og hjulpet de allierte i krigen mot tyskerne. Da hadde de vært honnør verd, men ellers ikke.

Ad major Langeland's to bøker: «Dømmer ikke» 1948 og «For at I ikke skal dømes» 1949.

Som kjent ble mil.org.sjefen O.H. Langeland, forskrekket og harm over å konstatere at det norske såkalte rettsoppgjør, grunnlovsstridig som det var, etter frigjøringen utøvet sine hekseproseser mot folk som ikke hadde forbrutt seg mot eksisterende straffelov. I nevnte to bøker påviser hr. Langeland så mange eksempler på rettsløsheten at påtalemyndighetene fant det nødvendig å sette hr. Langeland under tiltale. Retten fri-

Powell —

(Forts. fra side 7)

Så er det menneskerettstøvet. I Ulster, får vi høre, er den planmessige ødeleggelse av alminnelig eiendom ved brannstiftelse og opprør et utslag av misnøye med fordelingen av bosteder samt arbeidsløshet. Det er sludder, det har ikke hindret United Kingdom's parlament og regjering i å undergrave det nord-irske styres moralske fundament ved å gi det skylden for anarki og vold.

Det mest kyniske ved det hele er at man forteller oss, biskoper forteller oss, at kommunistlandene er forsvarene av menneskerettighetene og voktere av den individuelle frihet, men at et stort antall mennesker her i landet ville sjokkeres ved å se cricketkamper utkjempes mot sør-afrikanere. Det er det mest rendyrkede nonsens, men det forhindret ikke at en britisk statsminister og en innenriksminister godtok det som anerkjente sannheter.

Det kan anses som en lykkelig omstendighet at den organiserte uordens og anarkistiske hjernevasks triumf i tid falt sammen med begynnelsen av valgkampen. For mange mennesker løftet den en flik av sløret. For første gang fikk de et glimt av fienden og hans makt. Det var da også på høye tid.

Makten beror på det vi blir lagt i munnen eller unnlater å si, hvilket, når det kommer til stykket, vil si: hva vi tenker. Den makten kan bare knekkes ved fakta og sunt folkevett og ved viljen til å forfekte det høyt og tydelig uten hensyn til dem som benekter det, som håner eller demonstrerer. Ellers er det ikke mulig å unnslippe garnet som snører seg sammen, og det blir ingen seier over dem som hater Britannia og ønsker å ødelegge det.

Neste uke har folk, kanskje for siste gang, muligheten til å velge mennesker som våger å si det som de har erkjent som sannhet.

—O—

fant hr. Langeland i alle **tiltalepunkter**. Men da slike sannheter ikke var i pakt med tiden, ble begge bøkene forbudt. Det norske rettsvesens avgjørelse taler jo for seg selv. På denne bakgrunn er det freidig at noen stortingsmenn har så stor omsorg for statsstyret og rettsvesenet i Hellas, men sådant er jo typisk for Peer Gynt-beslektede nordmenn. De har ikke evne til selv å skjønne det.

Ultimo mai 1970.

B. Stoltenberg

Hvorledes er det med Sverige?

Dystre betraktninger i DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG

Det er ikke med megen glede nasjonale kretser her i Norge ser på forholdene i det svenske naboland og vi er heller ikke alene om dette svartsyn, noe som vil fremgå av etterfølgende artikkel i det tyske nasjonale ukeblad DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG:

Av de omkring tyve kjente mord som den jugoslaviske hemmelige tjeneste har begått i Vest-Europa i løpet av de siste to år fant et sted i Sverige. I desember 1969 ble i Nässjö den antikommunistiske jugoslaviske flyktning Saba Cubrilovic tatt av dage av to agenter som var kommet reisende over København — Malmø og flyktet igjen samme vei. Skjønt regjeringen i Beograd lot offentlig forkynne: «Den jugoslaviske sikkerhetstjeneste innskrenker ikke sin virksomhet utelukkende til hjemlandet», lot Sverige Titos diplomatiske representant i Stockholm uanfektet. Den svenske presse (og naturligvis også den norske) bevarer taushet om mordet.

Over det forbryterske anslag mot en israelsk maskin på flyplassen Riem ved München var hele verden rystet. Da imidlertid den greske «frihetsskjemper» Vassilios Tsironis med våpentrusselfang en gresk maskin til å lande i Albania, fikk han ikke bare asyl i Sverige, men han ble belønnet med en første hjelp på 21 000 svenske kroner for sin dåd. Dette beløp strakk ikke til. Han forhøyet det betraktelig gjennom flere hotellbedragerier.

Den bulgarske flyoberst Ivan Popov, der som antikommunist hadde flyktet til Sverige, skulle kidnappes av et legeteam etter oppdrag av den bulgarske regjering. Hans hustru og hans familie ble satt under press av den bulgarske legasjon og flere ganger truet med voldsanvendelse av kommunistiske agenter. Den svenske regjering kjente til denne virksomhet gjennom sitt sikkerhetspoliti. Ingen av de ansvarlige diplomater ble utvist. Hendelsene ble omhyggelig hemmeligholdt for offentligheten.

Det verste gjøkeegget har Sverige imidlertid anbragt i sitt rede med desertørene fra USA-hæren. De ble til å begynne med berømmet og dratt omsorg for som følge av deres tapre engasjement mot egen regjering. De marsjerte med i demonstrasjonen for Nord-Vietnam og mot USA som statsminister Oluf Palme personlig ledet gjennom Stockholms gater. Nylig kom pånytt tyve desertører til faneflyktens eldorado, hvor de ble mottatt med åpne armer.

I den svenske riksdag har

nå innenriksminister Eric Holmquist måttet avlegge regnskap og bekjenne at hans regjerings prokommunistiske holdning har lokket til en skare av «gjester» som på det skammeligste misbruker det svenske asyl. Av de av pasifistisk samvittighet drevne 420 amerikanske faneflyktninger er allerede 118 blitt dømt for overtredelser av straffeloven, ikke mindre enn 50 av dem for rusgift-handel, de andre for ran, bedrageri, voldtekt mot mindreårige m. m. Tallet på uoppklarte forbrytelser som skyldes virksomheten til de lovpriste gentlemen anslås til meget høyere.

Det svenske kriminalpolitis rusgiftavdeling står nesten hjelpeløs overfor bølgen av narkotikahandel og misbruk fremfor alt hos ungdommen. Den forsøker forgjeves å bryte gjennom den taushet som blir bevart av en stor del av pressen under påskudd av utenrikspolitiske hensyn. Den virkelige grunn er imidlertid den pinlige forenighet hos de aviser som både har hilst med begeistring «samvittighetsheltene» fra den amerikanske hær og har bagatellisert rusgiftfaren.

Like overfor de alarmerende tilfeller av narkotikamisbruk blant ungdommer og like overfor de amerikanske desertørers strafferegister er det derfor nå vanskelig å gjøre helomvending, ikke bare for angjeldende journalister, men også for Oluf Palmes regjering.

FELTPOST,
kort og konvolutter fra
Østfronten søkes av fri-
merkesamler.
B. mrk. «Privat samling»

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

**Månadsbladet
FRIHUG-**

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spanande fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Arspris kr. 30,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim,
Kinn

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Hitler som politisk argument

En avisleser som ikke bare nøyer seg med overskriftene og de viktigste nyheter, men som også pløyer seg gjennom de betraktninger mere eller mindre profesjonelle skribenter vanligvis serverer, vil vel med forbauselse ha lagt merke til at enten de sogner til det rødeste røde eller den mest blåanløpne liberalisme så er det stort sett samme taktikk de griper til i striden om samfunnsforholdene idag. Kommer de ut i hårdt vær og slipper opp for relevante argumenter, så kan en være sikker på at de skyndsomt graver opp igjen den døde Adolf Hitler og hans løsning av problemene for bortimot to menneskealder siden.

Selv det grønneste trø, selv en MORGENBLADETS Erik Egeland, som vi mistenker for på mange områder faktisk å ha lignende tanker som den døde tyske forsvarer av sin tids samfunn mot en truende rød fare, serverer imellom ugenert dette pølsevaset som alltid faller i så god jord og som ingen motstander våger å tre opp mot.

Egeland har naturligvis mange gode forbilder når det gjelder denne åndelige nattmannsferd. År ut og år inn har enhver norsk politiker med sans for det lønnsomme brukt den døde Hitler som skjold og verge. År ut og år inn har kringkastingsklanen, journalistene og kunstnere som føler trang til å øke sin popularitet servert oss monstret Hitler og hans fordervelige lære. For ikke å snakke om allehånde prelater av alle slags konfesjoner som med den utrettelige Rieber-Mohn i spissen har slått seg for brystet og takket Vårherre for at de ikke er som denne avdøde tyske statssjef.

Men av Egeland hadde vi sant å si ventet noe annet og bedre. Vi synes ikke det er journalistikk som er ham verdig når han for eksempel i en stort oppslått artikkel med bilde av Quislings hird (!) kommer trekkende igjen med den oppgravede Hitler. Riktignok antyder kanskje titlen noe eftersom den lyder «Hvem av oss blir nu politisk forbryter?», men herr E. høres ellers mere ut som etterpåkdommer enn som eventuelt offer for en idealistisk overbevisning.

Nå fikk det enda være med et aldri så lite hipp til Hitler i stridens hete og i vindmøllekampen mot fordervelsen blant den venstreradikale ungdom av idag — skjønt vi for vår del har fått inntrykk av at det nettopp var en lignende kamp Adolf Hitler i sin tid førte. Men når han faktisk kommer trekkende med Rauschnings fantasihistorier, som sistnevnte gjorde store penger på i krigspropagandaens tid og som han på sett og vis selv har tilbakekalt senere, og taler om noe enhver burde ha skjønt etter å ha lest «Mein Kampf» så synes vi det hele begynner å bli litt uanstendig.

På basis av dette kan vi nok forstå at han resignert må slå fast at «Man føler det er som å skvette vann på gåsa, å holde slike kjennsgjerninger fram for dagens SUF- og Mao-infiltrerte ungdom» m. fl. Det pussige er jo nemlig at denne infiserte ungdommen selv er blant hovedforbrukerne av Hitlerhetsen og ublutt serverer den hver gang de treffer på en Egeland for eksempel.

Til å begynne med ble som kjent vår egen Vidkun Quisling brukt på samme måte i den politiske kamp etter krigen, men det har naturlig nok stilnet av etter hvert som kjennsgjerningene har kommet for dagen og det har vist seg at okkupasjonstidens forsvarer av de norske interesser kontra okkupasjonsmakten var noe ganske annet enn det krigspropagandaen fremstillet ham som. Så det kan vel

Bekreftelse

En bekreftelse på riktigheten av det Ralph Hewins anfører i sine artikler — at den tyske okkupasjon ble avløst av en alliert okkupasjon og at Norge først fikk herredømme over landets sivile administrasjon 7. juni 1945 mens de allierte beholdt det militære formynderskap til sent på høsten — finner man i Vestlandske Tidende, Arendal i juni 1945. Der kan man lese følgende telegram fra det offisielle telegrambyrå NTB:

«Nordmenn rår atter i Norge.

Oslo, 7. juni (NTB) General Sir Andrew Thorne har idag underrettet utenriksminister Trygve Lie om at han av general Eisenhower, sjefen for de allierte styrker i «Europa er blitt instruert om å meddele» H. M. Kongen og den norske regjering at det fulle og hele ansvar for utøvelsen av siviladministrasjonen i Norge idag overgår til kongen og regjeringen.»

Utklipp av denne meddelelse viste jeg min forsvarer i min «landssviksak» — sakfører Klem i Arendal.

Men han sa bare:

«Hvem mener De kommer til å bry seg om det da?» «Stortinget må vel forstå det og ta konsekvensen av det», svarte jeg.

«Det er ingen som oppfatter det engang», sa han.

Men nå er det vokset frem en ny generasjon uten de mange komplekser på dette punkt. La oss håpe at noen av dem kan lese og forstå.

Anna Stang Havstad.

HYBELLEILIGHET
eller lignende ønskes.
Ole Nilsen, Boks 57,
Nordstrandshøgda, Oslo.

FOSSEVANG HOTEL
Ryfoss — Valdres

Ferie, overnatting.
Skog - Fjell - Elv - Fiske.
Pensjonspris kr. 50,— inkl.
Gjester etter denne annonse
får 5 % moderasjon.

hende at både de røde og de blå kampaner etter hvert må gi slipp også på Hitlerhetsen og gå over til relevante argumenter.

Det ville være til fordel for det politiske klima om så skjedde, det ville skape et bedre grunnlag for en fruktbar diskusjon og det ville kanskje gjøre det klart for flere HVOR skoen virkelig trykker idag.

Nye båer i sjøen for Fanebust

Regjeringsadvokaten påberoper seg foreldelse, Fanebusts advokat trekker seg, men Fanebust fortsetter søksmålet mot Aulie.

Rett som det er får vi forespørsler om hvorledes det går med Fanebust og hans private straffesaker mot kjente menn (og kvinne) som har hatt befatning med den skandaløse behandling av injurienesaken mot ham for et kvart århundre siden og det som derpå fulgte. Fanebust har som kjent sendt ut en rekke brosjyrer med de aller groveste anklager både mot Høyesterettsmedlemmer, statsråder og forhenværende sådanne med flere, men uten at noen av dem reagerer. De sitter musestille i sine hull og lar Fanebusts skyllebøtter flomme over sine hoder. Og pusig er jo dette eftersom en jo ikke viste noen form for tilbakeholdenhet da det berømmelige norske rettsvesen gikk løs på ham dengang.

Men, hvorledes går det så med Fanebust? Det forteller han om i en ny brosjyre som kom tidlig isommer. Den betegnende tittel er: «Fanebust anklager høyesterett. Må odelstinget reise riksrett?» Vi tviler meget sterkt på at så vil skje og det gjør vel når alt kommer til alt også Fanebust. Ellers må vi si at hans optimisme og tro på at det finnes iallfall spor av anstendighet i det samfunn som ble etablert i 1945 og som fremdeles viser små tegn bare til forbedring. Men rent bortsett fra dette så sier Fanebust i innledningen til den nye brosjyre:

«I min private straffesak mot riksadvokat Andreas Aulie og justisminister O. C. Gundersen, har vi hatt saksforberedelsesmøte, der regjeringsadvokaten påstod saksforholdene foreldet.

Jeg hevdet at de nevnte embetsmenns anvendelse av falsk overfor Stortinget i sakens anledning — i juni 1965 — forynget sakskomplekset for 15 år. Det ble hverken innrømmet eller motsagt. Men kanskje er det så at statsråder bare kan tiltales for riksrett. I så fall tar jeg til takke med den ensomme pensjonist alene. — Jeg opp-

Tomme skjeldsord mot et vrengebilde av Adolf Hitler tjener ingen hensikt og vil neppe gjøre noe inntrykk på en ungdom som så å si overalt i verden stilles ansikt til ansikt med politiske villmenn av alle politiske sjateringer, folk som ikke viker tilbake for noe.

«Mirror, mirror on the wall, who is the fairest judge of all?»
(—«The New Yorker»)

når i hvert fall å få klarlagt om de høye herrer er skyldige, troskyldige eller uskyldige. Og det er jo det vesentlige.

Min advokat rådet meg til å gå minste motstands vei: annullere stevningen, frafalle søksmålet og heller gi ut en avslørende brosjyre. — Men jeg kapitulerer under ingen omstendighet. Det får eventuelt bli rettens sak å gi begrunnet kjennelse for avvisning. Den påanker jeg i så fall til Høyesterett, der jeg jo har mange gode venner nå etter hvert.

På grunn av dette ulike syn har advokaten takket for seg. (Honorar for saksforberedelsen hadde jeg betalt på forhånd, så det har ingenting med økonomi å gjøre).

Og jeg går videre — med eller uten juridisk bistand. Det må vi jo rekne med i en så avslørende sak for myndigheter og øvrigheter under den rådende rettsmisere i Norge i våre dager. At endatil vår nåværende regjering er andelshaver i denne rettsaken, gjør vel sitt til å styrke rettsløsheten.»

*

Vi håper Fanebusts nye skrift finner mange lesere slik at flere og flere kan få øynene opp for hva det er ikke bare Fanebust, men også vi selv og mange andre møter i kampen for sannhet og rett.

Det opplyses i brosjyren at postbestillinger på det nye skrift kan sendes redaktør Fanebust, 4300 Sandnes. Postgiro 32 17 91. Prisen på brosjyren er kr. 8,—.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

I et senere nummer skal vi komme tilbake til planene for denne spalten. Jeg vil prøve å få til litt oppsetningsmessig nytt.

Per Borge

UNGDOMSKRIMINALITETEN OG URBANISERINGEN

Vi omtalte i et tidligere nummer av avisen hvordan ungdomsbander herjer på Haugenstua, en av Oslos forsteder. Men dette er ikke det eneste sted hvor unge pøbler terroriserer sine omgivelser i Oslo. Andre drabantbyer blir også stadig hjem-søkt av ramp som begår ran og innbrudd, over hærverk og sjikanerer folk.

Politiet har flere ganger grepet inn overfor ungdomsbundene, men forholdene ser likevel ikke ut til å bedre seg. Heller ikke klarer foreldrene å hankses med sine poder. De har nok med å skaffe seg penger til den daglige uttelling og har derfor ikke energi til å ta seg av sine barn på betryggende måte når de kommer hjem. Grunnen til den tiltagende kriminalitet blant de helt unge må søkes i den stadig økende urbanisering og den

fremmedgjørelse som følger i dens kjølvann.

På grunn av mer og mer industri i og rundt storbyer, flytter hopetall av familier inn til pressområdene hvor de må søke seg arbeid, fordi våre primærnæringer er blitt så stemoderlig behandlet at få ser seg tjent med å satse på dem. Dermed oppstår problemene.

Familie- og vennskapsbånd blir slitt over, innflytterne får problemer med å finne seg til rette i det nye samfunn. Barna blir henvist til å søke seg nye kamerater og ungdomsgjenger dannes.

Ondets rot finnes i det moderne samfunns struktur. Vi må stanse den videre urbanisering og satse på et mer differensiert næringsgrunnlag. Dermed reduseres også kriminaliteten blant de unge.

MILITÆRNEKTING

I den senere tid har det vært en mote blant den mannlige befolkning å nekte å gjøre sin militærtjeneste. Hofforganet vet å fortelle at tallet på militærnektende øker. Hittil i år er 487 søknader innvilget og 52 er avslått, hvilket vil si en pro-

sentvis innvilgning på 90. Dette er jo et høyt tall når man tar i betraktning den idealisme som blomstret i årene før siste krig. Blant årsakene til fritakelse kan nevnes: Religiøse, politiske (selv om disse i mange tilfeller kan kamoufleres i de religiøse) og samvittighetsgrunner. Blant det siste kan vel nevnes en «utbredt sympati» for verdens fattige befolkning.

ACH SIMON

Dette er ikke Simon Tempel, men allestedsherværende Wiesenthal. Den østerrikske forbundskansler Bruno Kreisky sa i et intervju at heldigvis finnes det også reaksjonære blant oss jøder som det også finnes tyver, mordere og prostituerte. Kreisky vil ellers stenge Wiesenthals «Dokumentasjonssentrum», fordi det blant sosialistene finnes en rekke personer med en viss brun fortid. Og slike folk skal selv ikke en Wiesenthal pirke på. En viss meget talende norsk pater har imidlertid ilett Wiesenthal til hjelp, så det ordner seg nok!

(Forts. side 8)

JUNKER JØRGEN:

- Den flamske oberst -

Det er aften. Mørket ligger som et lunt Teppe over Landskabet. Himlen er dækket af forrevne Skyer. Nu og da dukker Maanens blege Lys op og kaster et sært Skær over Landskabet.

Jeg har vandret i Skoven og Birketrærne har mindet mig om Tiden i Estland.

Sært, — jeg synes, jeg har haft Selskab uden i og for sig at være i stand til at forklare dette nærmere. Godt Selskab, men med hvem?

Da jeg nærmer mig den gamle firlængede Gaard, hvor jeg bor, staar en fuldt opsadlet Militærhest ved Porten. Den er bundet til den gamle Ring, som ikke har været brugt de sidste Snese Aar. Sært med den Hest, jeg kender ingen Ryttere, men Hesten er varm og levende, den stikker Mulen ind mod min Lomme og synes at kende mig godt. No-

get forundret gaar jeg i Vaaningshuset og hilser Bonden, som sidder i sin Stol og læser N.S.Folkenes Blad FOLK OG LAND.

Jeg sætter mig ved det lange Bord, tænder Piben og ser mig rundt i Stuen, som er lavloftet og gammel-dags. Her har jeg nu boet i flere Aar og fundet et Ly hos Bonden. Han er tung og kraftig, firskaaen og mut. Hans to Drengte faldt i Estland ved Narva. Han foragter sine Standsfæller, som kalder sig Landmænd eller Agravere, han er Bonde slet og ret.

Gaardens Kat mjaver lidt og glider som en Skygge hen over Gulvet. Det er en sær klog Kat, ikke særlig venlig, men skarp til at fange Mus. Den mjaver en Gang til, og mit Blik retter sig mod Stuens mørkeste Hjørne. I den gamle Stol sidder en Skikkelse, en høj mager Gestalt.

Haaret er graat, næsten paa Vej til at blive hvidt. Ansigtet skarpt og regelmæssigt, Skikkelsen spænstig og rank, selv om det synes, den bærer en tung usynlig Byrde. De mørke levende Øjne fanger mit Blik.

«God Aften», lyder det fra den Fremmede. Jeg studser og føler ingen Angst, kun en underlig varm Strøm i Hjerteret, det er ligesom en Kilde springer i mit Indre. Glæde? Nej, Tryghed, Tryghed ved et Menneske. Jeg hilser, den Fremmede er Obersten, den flamske Oberst, som førte vort Regiment paa Tilbage-toget fra Narva til Kurland. Under den civile Regnfrakke skimter jeg den kendte Uniform, noget slidt, men Kraven er endnu stiv og Ruerner lyser i Mørket.

«Kammerat, jeg har redet hertil fra Flandern. Jeg rider hver Nat fra Sted til Sted og søger de gamle Venner. Vi er trængt ud i Natten, Kammerat, jeg tror, vi sang for meget om Djævlen, han spillede os et Puds, og satte Hager paa Korset, og det er

KAMPSANGER FRA DENGANG:

4.

Norge, vårt land

I denne serien med kampsanger fra dengang, må vi selv sagt ha med selveste partisangen fremfor alle fra den første tid «Norge, vårt land». Den har vært sunget ofte og med glød og begeistring av alle de besynderlige «lands-svikere» som dette land tydeligvis har fostret. Skjønt en vel ikke skulle tro det etter denne sang å dømme. Teksten er av O. L. Hoff og melodien av Alf Peaters.

2. Norge, vårt land.

Tempo di marcia. Alf Peaters.

Nor-ge, vårt land, du hvis fram-tid er vår, du fed-re-ne

jord langt nord. Til vern om din fri-het i

fyl-king vi går og ska-per en reis-ning stor. For

deg vi i dag står be-redt. Vårt folk skal i-gjen bli

ett. En sam-let na-sjon er det mål vi vil selv om

li-vet skal set-tes på spill. Framtil kamp, Nor-ges-ung-doms-

ska-re, til kamp un-der Sol-kors-flagg. For vårt fed-re-land

er i fa-re og tren-ger deg en-nå i-dag. Kom da

med fra by, fra bygd og fjord, fra hver flekk hvor det nordmenn

bor. Slutt deg til, du som vil for-sva-re vår

heim og vår o-dels-jord. Framtil jord.

upraktisk, ikke sandt?» Obersten smiler let og jeg genkender det Smil, som alltid beroligede os unge Offiserer, naar Fjendens Aktivitet blev foruroligende. «Kammerat, Fanen er borte, Troen begravet, enhver hytter sit. Fanden tager de dumme. Det gælder om at være smart og tilpasse sig. Rundt om i Germanien har jeg søgt de gamle Frænder, somme er ved Mod og haaber, men de fleste er kuet, ikke underligt vi tabte. Kammerat, du er ung, du har Livet for dig, jeg er gammel og gaar mod den sidste Rej-

se, det sidste Ridt, jeg husker dig, vi Flamlændinge og Nordboer kom godt ud af det, vi trak paa samme Ham-mel, vi følte os draget af vore tyske Frænder og Hjemstavn. Kampen for den hjemlige Arne bød os op til Kamp.

Kammerat, om du evner, før Fanen videre, det er en gammel Skik, at Fændrik griber Fanen, naar Øverstn falder. Giv vort Budskab videre, vor Tro, vort Liv, vor Væren som frie germanske Mænd, frie paa vort Hjem-lands Jord. Frygten har alle

(Forts. side 7)

Hva Erich Powell virkelig står for

Vi skulle tro at ikke minst ungdommen vil være interessert i gjøre seg kjent med hva den omstridte politiker Enoch Powell virkelig står for. Det er jo så som så med sannheten i det norske presse tillegg utenlandske politikere som ikke stemmer med den nydemokratiske norske oppskriften. Vi gir derfor ordet til Powell selv slik en tale han holdt i Northfield, Birmingham blir gjengitt i «The Observer»:

Britannia blir angrepet av krefter som faktisk tar sikte på å ødelegge vårt nasjonale samfunn slik vi kjenner det eller forestiller oss det. Den kjennsgjerning at de samme krefter arbeider i andre vestlige land og er kommet enda lengre der, er ingen trøst. Når vi tenker på en fiende, forestiller vi oss ham fremdeles som væpnede divisjoner, flyskvadroner og ubåtflåter. Men en nasjons eksistens blir ikke alltid truet på samme måte. Britannias fremtid er like meget truet nå som da keiserriket Tyskland bygget kryssere eller da nazistene gjenoppustet. Faktisk er faren større idag, nettopp fordi fienden er usynlig eller opptrer i forkledning slik at hans anslag og fremskritt skjer nesten ubemerket. Da Tsjekkoslovakia ble lemlestet eller Østerrike annektert eller Polen invadert, kunne man i det minste registrere at et maktskifte hadde funnet sted. Men de siste tre årene har minst like skjebnesvangre begivenheter unnslått å utløse lignende varsel-signaler. Mens vi er i ferd med å velge nytt parlament, øker truselen, som slike farer gjør, i aksellererende tempo. Tidligere har andre nasjoner forholdt seg blinde og likegyldige overfor en økende fare innenfra inntil det var for sent å redde dem. Hvis vi skal unngå samme skjebne, er det høy tid at vi får øynene opp. Første betingelse for selvforsvar er at vi skjønner hva vi har å frykte. De siste tre-fire årene har vi sett Amerikas universiteter bli ødelagt. De er nå ikke bare skueplass for stadig vold og uorden, men eksisterer og administreres utelukkende på fiendens vilkår. De befinner seg utenfor autoritetens kontroll. I samme periode har vi sett den samme fiende ikke bare terrorisere den ene europeiske by etter den andre ved studentdemonstrasjoner, men også styrte en av de sterkeste regjeringer i Europa. Her i landet har vi sett læresetene være gjenstand for systematiske trusler, underkuelse og

latterliggjørelse fra oppviglere som har kaos på sitt program.

Vi har her i landet de siste uker sett hvordan truselen om organisert uorden kunne true politiets moral, og vi har sett statens autoritet bli brukt, ikke til fordel for den fredeligssinnede borger, men imot ham.

Da «Prince of Wales» og «Repulse» forsvant i Siambukta, visste vi i det minste at vi hadde lidt et nederlag. Vi led ikke noe mindre avgjørende nederlag da innenriksministeren ga avkall på lov og orden i et forsøk på å kjøpe demonstranternes gunst. Men vet vi at det var et nederlag, eller er folk tapelige nok til å tro at en

(Forts. side 7)

Alexander Lange:

Mobiliseringen som uteble

8.

Johan Scharffenbergs siktelse mot regjeringen

Da overlege Scharffenbergs hundreårsdag ble feiret 23. november 1969 talte man seg varm over ham i den brede alminnelighet. Scharffenbergs historiske innsats etter 1945 ble hverken nu eller ved hans død nevnt nesten med et eneste ord — unntatt i et par linjer av Sverre Hartmann. Scharffenberg drev med det store norske tabustoff i det siste avsnitt av sitt liv, nemlig i artikkel- og avhandlingsform å detaljere det som han uttrykker slik i Morgenbladet 26. mai 1950:

« — — Den seirende parts feilvurderinger blir tilgitt og dekket. Den tapende parts feilvurderinger blir straffet, men seier eller tap avgjør ikke hvem der har rett (i høyere forstand).»

Den systematiske historieforskning synkverver almenhetens omdømme.»

Da det ikke ble riksrett mot regjeringen var Scharf-

Få har rettet skarpere angrep mot historieforskningen i norsk samtidshistorie enn Scharffenberg —

fenbergs krav Amnesti.. Eller som han uttrykker det i Morgenbladet 30. desember blant annet. (Han må her ha tenkt på MOBILISERINGEN SOM UTEBLE):

« — — Rettsoppgjøret blir ensidig hvis ikke også de som har ansvaret for at Norge kunne bli overrumplet uforberedt, skal få sin skyld prøvet.»

I en oppsiktsvekkende artikkel, uimotsagt og av injurierende natur — kaster Johan Scharffenberg søkelyset på de ansvarlige. Han skriver i Morgenbladet nr. 36 for 1954 om «Kildematerialet til okkupasjonens forhistorie» bl. a.:

«Den tidligere kommanderende general Laake forklarte for en Undersøkelseskomisjon «at han etterhånden kom til det resultat at regjeringen stolte på England og at den gikk ut fra at det ikke skulle komme til kamp på landjorden. Hvis det kom et tysk angrep, ville England hjelpe til å avverge det, og kom det et engelsk angrep, skulle vi ikke slåss.»

Så kommer Scharffenbergs spørsmål, som IKKE er besvart:

«Ble av den grunn kravet om forsterkning av vernet på Sola flyplass avslått på høyeste hold, tross generalstabens anbefaling?»

«Den engelske plan var: Okkupasjon av Stavanger og ødeleggelse av Sola flyplass, deretter tilbaketrekning av de engelske tropper FOR tyskerne kom (kfr. DER-RY).»

«Jo svakere Sola-forsvaret var dessto lettere kunne denne plan gjennomføres,» fort-

setter Scharffenberg sin siktelse mot regjeringen.

Denne burde ha interessert partene i Løbergsaken og Oslo Byrett!

At regjeringen også har kunnet la denne Scharffenbergs nedennevnte siktelse passere upåtaalt — er gåtefullt. Scharffenberg skriver:

«Nøytralitetsvernets maktløshet overfor det uventede (?) tyske angrep 9. april blir mest forståelig, hvis regjeringen bevisst holdt vernet så svakt at det skulle være «militært meningsløst» å gjøre motstand mot et eventuelt engelsk angrep.»

Ble det ikke riksrett fordi folk da hadde skjont at man hadde «rettet baker for smed»?

*

Scharffenberg skrev i Morgenbladet 29. mars 1963 bl.a.:

«I Morgenbladet for 13. februar gjorde jeg rede for hemmeligholdelsen av Den Militære Undersøkelseskomisjons rapport og arkiv og fremholdt at Stortinget har det i sin makt å fremtvinge offentliggjørelse.

«Da dette ikke synes å ville skje, tar jeg spørsmålet opp igjen.

«HVA VIL REGJERINGEN SKJULE?»

«HVEM VIL DEN DEKKE?»

«Om ettermiddagen onsdag 10. april hadde statsråd Terje Wold på Rena en konferanse med kommanderende general Laake, generalstabssjef Hatledal og andre generalstabsoffiserer.

«Den sakkyndige redegjørelse for den fortvilte stilling opprørte statsråden og han rettet en skarp kritikk navnlig mot general Laake. Wold hevdet at regjeringen hadde bestemt alminnelig mobilisering, de militære hadde ikke gjort sin plikt.

«Dette vakte forbitrelse hos de offiserer som kjente den sanne sammenheng.» (Utrevet A.L.)

«Finner hele stortinget dette spørsmål likegyldig?» Vil ikke en eneste representant trekke det frem ved en interpellasjon?

*

Professor Sverre STEEN i «RIKSRÅDSFORHANDLINGENE»

Lite forenlig med den etterpålagede krigerske holdning hvori fantomet «almin-

(Forts. side 8)

Slik begynte — —

(Forts. fra side 1)

ter problematisk for britene. Tyskland hadde nemlig i flere år drevet en voldsom eksport-offensiv, og var i ferd med å utkonkurrere England på verdensmarkedet. Tyskerne laget varer som var like gode som de britiske, og ofte bedre, og de solgte varene til langt gunstigere betingelser. Varer MADE IN GERMANY vant stadig terreng i kampen om markedene, og England sakket akkurat i konkurransen. Situasjonen ble etterhvert uholdbar for britene. De forsto at på lang sikt kunne resultatet bli en økonomisk katastrofe for dem. Spørsmålet som meldte seg var naturlig nok hva man skulle gjøre for å ta innsvingen på den farlige tyske konkurrenten. Hvordan skulle man vinne tilbake de tapte markeder? Hvilket middel var redningen?

England besluttet å bruke sitt gamle og velprøvede middel — KRIG. Det syntes å være det eneste brukbare alternativ som kunne redde britene fra å bli konkurrert sønder og sammen på verdensmarkedet. Men de måtte først ha et skikkelig påskudd til å erklære krig. De kunne naturligvis ikke si som sant var at de erklærte Tyskland krig fordi tyskerne var for flinke til å selge varer. En slik åpenhet ville gjøre britene helt umulige i verdens øyne. De måtte ha et absolutt vanntett og hederlig påskudd. Fasaden måtte være i orden. En fordel ville det være å fremstille Tyskland som en stygg busemann som ønsket å slavebinde Jordens folk. Da ville krigen få preg av et nødvendig korstog til menneskehetens frelse, og straks bli akseptert av verden som en «god» krig. England var ikke i tvil om hvordan dette skulle gjøres.

Jeg bodde i England et års tid før krigsutbruddet, og jeg glemmer aldri hvor forundret jeg ble over all pratingen om krig. Selv nøkterne og forstandige briter la ikke skjul på at de betraktet krigen som en tvingende nødvendighet. Flere forretningsmenn fortalte meg uten omsvøp at den tyske eksport-offensiven var en dødelig trusel mot Englands økonomi. «Allerede nå har vi kniven på strupen, økonomisk sett, og vi kan ikke sitte rolig og vente til halsen blir skåret over på oss. Vi må la flåten kvele Tysklands oversjøiske handel». — Slik talte mange briter allerede i 1938, og de hadde meget overbevisende argumenter. Fremfor alt var de hellig overbevist om Eng-

lands guddommelige rett til å tukte de frekke tyskerne. Britiske aviser og BBC var adskillig forsiktige i sine uttalelser. De gikk meget stille i dørene. Fasaden måtte som sagt være i orden. Men allikevel var det lett å merke forbitnelsen mot Tyskland også der. Derimot la de jevne alminnelige briter ikke skjul på sin mening om den kommende krig. De hadde forresten en merkelig naiv oppfatning om hvordan den ville arte seg. De forestilte seg den som en blokadekrig. Nordsjøen og Kanalen skulle sperres med solide U-båttett, og derefter skulle tyskerne sultes til fornuft (!). Det ville bli en human og blodfattig krig som England kunne starte med god samvittighet. Så enkelt var det, trodde de. Hitlers forslag om et forbund mellom England og Tyskland ble avvist med hån og forakt.

Men så var det påskuddet til å erklære krig. Det var ikke særlig vanskelig å finne. England bestemte seg for å ofre Polen, Secret Service arbeidet hurtig og effektivt, og resultatet viste seg snart. I begynnelsen av 1939 oppsto det plutselig en voldsom anti-tysk stemning i Polen. Den begynte ikke litt etter litt, men utviklet seg eksplosjonsartet, som om noen hadde trykket på en knapp. Ondsinnede anti-tyske demonstrasjoner brøt løs som en storm, og utartet til flere stygge mord på tyskere i Polen. Med tanke på de samtaler jeg hadde i England året før, ble jeg klar over det som skulle skje. Jeg var ikke et øyeblikk i tvil om at England var ute etter sitt påskudd til å starte krig, og jeg følte en dyp avsky for briteres kyniske spill. Men samtidig kunne jeg ikke la være å beundre det tekniske mesterskap i kjeltringstreke. Det var utrolig med hvilken smartness tyskerhater i Polen ble regissert. Jeg forsto at folkene i Secret Service var kunstnere i sitt fag.

Utover våren og sommeren 1939 steg tallet på drepte tyskere i Polen, og polakkerne feiret mordene som heltegjerninger. Berlin protesterte skarpt mot ugjerningene, men til ingen nytte. Mordene på tyskere fortsatte, og tysk eiendom ble plyndret. Da rykket Wehrmacht inn i Polen. Dermed hadde England scoret sin goal. «Se hvordan de grusomme tyskere overfaller det snille og fredelige polske folk», sa London. «Det er Englands hellige plikt som de små nasjoners beskytter å føre krig mot en slik barbarisk

Professor Skodvin — —

(forts. fra side 1)

nektet alt kjennskap til inn- til sent på året 1947.

Skodvin gjenga også Ruges proklamasjon slik: «Krigen fortsetter på andre fronter. Norge er med i striden der» (s. 35 «Mellom nøytrale og allierte», 1968), mens den korrekte tekst selvsagt var «Nordmenn er med i striden der.» (Mine uthevelser). Dette er viktig eftersom «Norge» innebærer at Norge som stat forble i krig, mens «Nordmenn» innebærer at de fortsatte å kjempe som frivillige hos britene.

Slike metoder vekker ikke tillit til at ferske informasjon vil bli behandlet fair. Når alt kommer til alt, så er «kapitulasjonen» hovedstridsspørsmålet i «rettsoppgjøret». Hvis Norge ikke var i krig etter 10. juni 1940 var det ikke noe «landssvik» etter den dato.

Hvis dette punkt ikke kan bli håndtert skikkelig i Norge burde det bringes inn for internasjonal domstol.

3) Skodvin kommer tilslutt til det generelle historiske krav: et «prosjekt som skal inn-

overfallsmann». — Og England erklærte krig. Noen timer etterpå hadde den britiske flåte satt en effektiv stopper for Tysklands oversjøiske handel. Britene hadde nådd sitt mål.

Men så skjedde det at også Russland gikk til angrep på Polen. Det fredelskende Russland under ledelse av sin store sønn, fredens fanebærer kamerat Josef Vassarijonovitsj Stalin, overfalt Polen fra øst og okkuperte halvparten av landet. Dette overfall forårsaket imidlertid ingen britisk krigserklæring til Sovjet-Russland, noe man egentlig burde ha ventet, da russerne hadde gjort nøyaktig det samme som de fæle og brutale tyskerne. Men forklaringen er naturligvis at Sovjet-Russland ikke var noen trusel for Englands handel og eksport.

Slik begynte den annen verdenskrig, og den ble startet utelukkende av økonomiske grunner. Men de profesjonelle hjernevaskere i Ustvedts revehi liker ikke denne versjonen, og tviholder krampaktig på myten om Englands altruisme. Derfor tror fremdeles de fleste nordmenn at det snille England gikk til krig i den edle og fromme hensikt å redde menneskeheten fra Hitlers tyranni.

Det er fristende å si: Akk du hellige enfoldighet.

OLE NILSEN

ordnes i et total-opplegg for okkupasjonstidens — og etterkrigstidens historie.»

Dette store og rosverdige prosjekt er ikke (som Skodvin antyder) avhengig av privat initiativ, heller ikke av pengemidler, men av frigivelsen av offisielle dokumenter overensstemmende med den norske 30-årsregel, og jeg håper på 'loven om offentlighets forvaltning'. Som Aftenposten ganske riktig skriver i en redaksjonell artikkel om dette emne: «Det er alminnelig erkjent at et demokratisk samfunn bare kan eksistere og virke på basis av åpenhet og tillit, med almene rettssikkerhetsgarantier og en effektiv parlamentarisk og konstitusjonell kontroll av maktens forvaltere.»

Det er sannelig på høy tid at dette utmerkede prinsipp blir tatt i bruk av «maktens forvaltere» når det gjelder de papirer som er nevnt i det etterfølgende.

Før disse papirer frigis kan det ikke skrives noen endelig eller bare forståelig historie om Norge og den annen verdenskrig:

— Norsk diplomatisk korrespondanse med England og Frankrike forut for «9. april», som kunne for eksempel forklare hvorfor britiske offiserer fikk lov til å inspisere Narviks befestninger (31. des. 1939) og hvorfor Colonel Malcolm Munthe fikk lov til å opprette en British Combined Forces «kommando» på Sola flyplass (2. april 1940) forut for de tyske og allierte invasjon. Var Norge virkelig nøytralt?

— Etterretningene sendt av «Captain Eric Smith» fra det Kongelige Slott i Oslo til London på og før «9. april». Hvilken rolle, hvis noen, spilte det norske og/eller det britiske kongelige hus i «april dagene»?

— Den fullstendige liste over advarsler som Nygaardsvoldregjeringen mottok om en forestående tysk invasjon med de tilsvarende ministres protokoller. Var det tyske angrep av Oslo, London og Paris betraktet som en beleilig «provokasjon» for en alliert okkupasjon?

— Dokumentene til den norske legasjon i Stockholm omfattende aktiviteten til Hambro, Koht, Hjelmtveit, Mowinckel og andre i løpet av april—juni 1940. Ble det planlagt et modus vivendi med Tyskland hele den tid?

— Dokumentene til the Royal Norwegian Government in exile fra dens ankomst til London (10. juni

1940) til dens tilbakekomst (7. juni 1945). Var Norge virkelig «i krig» og «alliert» hele den tid eller i det hele tatt etter sammenbruddet av det norske hovedkvarter (15. april 1940)? Forbausende nok er denne historie ennå ikke skrevet og man må hovedsakelig stole på Paul Hartmann og Unni Diesen.

— Pressearkivene om de forskjellig anslåtte 40 000 eller 70 000 nordmenn i Sverige under den tyske okkupasjon, innbefattet «polititroppene» under Harry Sødermann. Hva var deres status og rolle?

— Arkivene til den uheldige «Norwegian Brigade» i Skotland under kommando av skotten, general R. Stewart. Hva var dens kvalitet og status?

— Arkivene til Administrasjonsrådet. Var det en «regjering»?

— Beretningen om norsk forretningsaktivitet i Norge under den tyske okkupasjon. Hvor meget «kollaborasjon»? (Nemnda for Industri og Omsetning).

— Oslo politis arkiver (OPA) sitert i den halvoffisielle bok «Norway and the Second World War» (Skodvin, Riste, Andenæs). Omfatter de også to av de tre dokumentmapper inneholdende papirer som var til fordel for Quisling, som ble levert av hans utsendinger til Åkebergveien fengsel, Oslo (8. mai 1945) og som fremdeles er «savnet»?

— Påtalemyndighetens dokumenter og korrespondanse fra 1945 av om «likvideringer» av sivilpersoner foretatt under den tyske okkupasjon og om hvorfor det ikke ble foretatt vanlig etterforskning slik Aulie antydte da han var rikspolitisjef, men som ikke ble fulgt opp da han ble riksadvokat. Hvilke personer og eller organisasjoner var det som grep inn og hvilke avtaler ble eventuelt truffet?

Dokumentene fra London-administrasjonen om godkjenning av «likvideringer» i Norge. Hvem var det som hadde det konstitusjonelle ansvar for disse folkerettsstridige handlinger? Og hvorfor opererer de offisielle oppgaver med et alt for lavt tall på «likviderte»?

— Fremfor alt, den 25 år gamle innstilling fra Den militære Undersøkelseskommisjon (MUK), som fremdeles hemmeligholdes. Hvorfor? Dr. Scharffenberg spurte om det for år siden? Er det noe å skjule?

Hva private papirer angår ville det også være av interesse å ha Nygaardsvolds dagbok, Paal Bergs doku-

Den flamske —

(Forts. fra side 4.)

Dage været en daarlig Kammerat, trods den, mød Fjenden med aaben Pande, hvad enten han lusker eller ligger i Baghold. Verden og Vesterlandet tilhører os, de frie nordiske Mænd, os der bragte Lyset til Verdens Folk og skabte den hvide Mandstraalende Tid. Asiens Folk samler sig til den afgørende Kamp mod Vesten, og Folkene hinsides Havene er dømt til Nederlag, indtil de lærer af Fortiden og sætter vore Idealer i Højsædet. Kammerat, kald Frænderne sammen, gaa i Kamp, politisk, økonomisk, kulturelt og menneskeligt.

Kammerat, du husker Tiden ved Narva. Danskerne holdt Grenaderhøjden, og Døden gjorde hver Nat sin Høst. Du husker den unge Dansker, med de graa Øjne, hin Nat, da han vandt sit Ridderkors og reddede hele Bataljonen ved uforfærdet at stride mod Fjenden alene mod Overmagten.

Du husker Hauptsturmführer Jan van Njiemdeck, som kom frivillig helt fra Johannesburg. Han satte altid Humøret op, naar han fortalte om Boernes Kamp mod Zuluerne og Briterne.

Sagen er den, at vi fører samme Kamp, at være eller ikke at være, det er Sagen. Vesterlandet er sygt, dets Ungdom uden Tro og Lyst til Kamp, Mænd er gjort blodaktige og sande Krigeres nordiske Liv er foragtet og forhaanet.

Danskerne sang altid: «Forbyd os og haan os I Mænd af i Dag», Han tav lidt og fortsatte:

«Saa rejser vi Fanen med Korsbanner hvidt og gaar gennem Danmark med sejrende Skridt».

Oberstens Gengivelse af det danske Sprog, fik mig

menter og Terje Wolds egen forklaring på overgivelsen av den norske hovedstad «9. april», for hvilken han, ifølge Kristian Welhaven, var personlig ansvarlig. (Aftenposten 5. okt. 1963 og 22. april 1965).

Kanskje de britiske kabinettspapirer fra 1940 vil kaste noe lys over denne gamle historie neste år. Det er på tide! Norske og utenlandske historikere kan da komme igang med «real business» og korrigere beretningen uten frykt eller vinning. Eller må vi vente til alle angjeldende er døde?

RALPH HEWINS
(M.A., Modern History, Oxford)

til at smile. Det lød nærmest som om han var Sønderjyde.

«Kammerat, Rejs Fanerne, de røde Stridsfaner med det hvide Kors. Jeres gamle Korsfarer Fane, som to Gange før har vajet i Esterland over danske Hære, i 1219 og 1919 og i 1944, da der kun var enn, men den var der. Jeres rødhvide Fane bør blive Vesterlandets Samlingsmærke, det Banner, hvorunder den bedste Ungdom samler sig til Kamp, Kammerat, kald Heltene til Daad, kald Tyske af alle Stammer, kald Bjergfolkene fra Svejts og Østerrige, kald Bønderne fra Flandern og Holland og de stædige Frisere, kald de kække Nordmænd, de dristige Svenske og de ukuelige Finner. Kald dem alle til Kamp for Vesterlandets nye Folkerejsning.

«Unge Bataljoner bringer Haabet frem paany», skab og formér Ungdommens Bataljoner fra hele det mægtige germanske Rige fra Nordkap til Adriaterhavet fra Sydtirols stoute Bønder til Dalarnes djærve Bjergmænd og de norske Fjeldes uforknytte Stridsmænd. — Om Natten, naar jeg rider ene ad de gamle Sogneveje, møder jeg Fortidens Minder, Minder mellem vore germanske Brødre, mellem Danske og Tyske, Svenske og Norske, Østerrigere og Bayere, men ved Østersøen har jeg set de stolte Skibe, som bragte Danskernes Korsfarerhær til Esterland, Sveariget, som sendte flaader af svenske Vikinger til Garderike og norske til Breitland, hvor de skabte Kultur og Fremgang. Fra Vesterhavet har jeg om Natten set de forrevne Sejl fra de hollandske og engelske Flaader i Kamp. Tænk, Kammerat, om de havde lystret samme Fører, samme Flag, hvilken Kraft og hvilken Styrke. Nu blødte de som Ørne og rev hinandens Bryst.

Men Kamp og Sejr er Fri Mænds Løsen. Fremad I kække Sønner af Svitjod, det tapre Germaniens Krigere, Kammerat, rejs Haabets unge Faner, kald den vildførte Ungdom til Kamp, brug Fortidens Bedrifter som det, der forpligter og rejs paa Ruinerne af det Vesterland, den nye stolte Bygning, som hedder Den Frie Germanske Forsamling, et Rige med hundrede af Millioner af Verdens bedste Folk, stærkt nok til at trodse Østens Horder og Vestens af dødsdrift dømte Spillere. Findes der ikke blandt Germaniens ypperste Stammer, en Høvding, en Fører, en ung blond Staller, som evner

Hva Powell står for — —

(Forts. fra side 5)

slik begivenhet er slutten på en ydmykende historie og ikke snarere begynnelsen?

En del av den britiske hær tjenestegjør i dette øyeblikk i en provins av the United Kingdom. De er ikke i Nord-Irland for å undertrykke opprør eller avverge invasjon, selv om begge deler kan bli islett i et fremtidig begivenhetsmønster. De er der fordi uorden, anstiftet med hensikt som et maktmiddel, på et hengende hår hadde ødelagt siviladministrasjonens myndighet og fordi det er ringe utsikter til at denne myndighet skal bli gjenopprettet i sin fulle kraft. At fienden har utnyttet religiøs splid, er omtrent like tilfeldig som om en mob skulle avfyre rakettvåpen fra en byggetomt i nabolaget. Og heller ikke er religiøs splid det eneste som kan utnyttes. På denne siden av St. Georgs-kanalen er brennbart materiale blitt sanket i flere år og det ikke uten en bestemt hensikt på

at føre sin Fylking til Sejr? Jeg tror det. Søg ham og rejs det Banner, som Jarler gjorde førhen og kald til Strid. Giv de frygtssomme Mod, lær de kække Lydighed og Mandstugt og smil de tvivlende til Kamp, men før den under det smukke Korsbanner, bring ej Taaber til Magt og sky Hadet, som kun er for Trælle. Før lukket Vizir i Kampen, men sänk Lansen for en tapper Modstander. Lyd Hvide Krist og følg hans enkle Lære, det gjorde Riddere i svundne Tider. Rejs Folkefællesskabets enkle Bud, kast Klasehadets og Kongemagtens Dumheder i Havet til Midgaardsormen. Lad Varulven hyle alene paa Kirkegaarden efter vort Blod.

Lad Fenrislulven rase endnu en Stund. Før Korsfanen som Banner og lyd Germaniens gamle Bud til sine Krigere, Troskab, Pligt og Ære.

Kammerat, I Nattens Mørke hører jeg de unge Bataljoners Fodslag, du er ung, du kan endnu naa at stride bag de stormklædte Skarer og høre de Kækkes Sange og fornemme vor Ungdom paa March, Kammerat Før Fanen frem, det haster.» —

— — Der var Stillhed i Stuen. Katten strøg sig op ad Oberstens blanke Støvler. Han rejste sig, trykkede min Haand, gav mig det sidste Blik fra sine varme Øjne og forlod Stuen.

Lidt efter hørte jeg Hovslag. Den flamske Oberst red bort i Natten. — —

Junker Jørgen

visse hold. Utnyttelsen av det som kalles 'rase' er en felles faktor som binder fiendens operasjoner sammen på flere forskjellige fronter. De siste tre-fire årene har vi sett den ene storbyen etter den andre i USA bli fortært av ild og kamp alt etter som stridsmateriale ble kastet inn i anarkiets smelteovn i form av negerinnvandring til nordstatene og deres formering der.

Det er lagt opp til at 'rase' skal spille en viktig, kanskje avgjørende rolle i slaget om Britannia. Dets fiender må ha stått uforstående overfor sitt ubegripelige hell mens de så antallet vest-indiere, afrikanere og asiater konsentrert i de større byene nærme seg to millionersmerket uten at noen minking i veksten var i sikte.

Folk som er oppmerksom på anarkiets fremskritt, ønsker mer politi, mer straff, mer makt. Alt sammen kan være viktig nok, men er i seg selv maktesløst og kan øke fiendens arsenal dersom slaget ikke samtidig utkjempes og vinnes på det moralske område. Det avgjørende er å gi ordene fornuft og nonsense, sannhet og meningsløshet sitt gamle innhold tilbake, og det er allerede nå så vanskelig at det konvensjonelle og anstendige samfunn anser det for umulig.

FARLIG EKSEMPEL

Har dere noen gang undret dere over hvorfor meninger som de fleste helt naturlig har, så snart noen våger å uttale dem offentlig, øyeblikkelig blir stemplet som 'ømfintlige', 'ekstreme', 'eksplorative', 'utillatelige' og angrepet med en voldsomhet og giftighet som er helt ukjent når det gjelder debatt om rent politiske emner. Det er fordi angriperens makt helt og holdent beror på at han klarer å hindre folk i å begripe hva som skjer og si hva de ser. Det mest fullkomne og farligste eksempel på denne prosess er det emne som med vitende og vilje feilaktig kalles 'rase'. Det blir sagt til folk i dette land at de ikke må bli alarmert og ikke nære uvilje overfor den vest-indiske, afrikanske eller asiatiske befolkning som vil stige til flere millioner. Hvis de gjør det, er de 'fordomsfulle', 'rasistiske', 'ukristelige', og 'unnnlater å foregå resten av verden med et godt eksempel'.

En vanlig situasjon og et fremtidig perspektiv som for bare få år siden ville ha forekommet alle, ikke bare utålelig, men rett ut sagt utrolig, må fremstilles som hilst vel-

kommen av alle rett-tenkende mennesker. Folk skal tvinges til å si at svart er hvitt. Aviser som Sunday Times brukte så sterke ord om det å kalle et barn født av engelske foreldre i Peking engelsk og ikke kinesisk, eller et barn født av indiske foreldre i Birmingham indisk og ikke engelsk, at de karakteriserte det som «utslag av fantasier om raserenhet». Det er til og med kjettorsk å si noe så opplagt som at engelskmennene er en hvit nasjon.

Enten de som gjør det vet det eller ikke er denne fremgangsmåte — å hjernevaske ved å gjenta opplagte meningsløsheter — et uhyggelig og dødbringende våpen. Til syvende og sist gjør den flertallet som er utsett til å være ofre for vold, revolusjon eller tyranni forsvarsløse ved å berøve dem evnen til å tenke og ved å overbevise dem om at det de trodde var rett er galt.

Proessen er allerede kommet faretruende langt når politiske partier ved et offentlig valg ikke våger å diskutere et emne som er resultatet av, og hvis løsning avhenger av politisk handling og som for millioner av velgere overskygger alle andre i betydning, eller når politiske ledere kan hypnotiseres til å godta fiendens slagord som 'realistisk' 'ukristelig', og bruke dem mot sine politiske kolleger som de har stått i et livslangt fortrolig forhold til.

Vi får høre at på universitetene bør utdannelsen og de disiplinære forhold fastlegges av studentene og at studentenes representanter bør stå i spissen for institusjonene. Dette er tøv, rendyrket nonsense, men det er tøv som det allerede er obligatorisk å godta og føre i munnen for akademikere og journalister, for politikere og partier, og det skjer under trusel om utskjelling eller fysisk overlast.

Vi får høre at de vestlige lands økonomiske velstand er skjedd på bekostning av resten av verden som er blitt så fattige at de 'utviklede' land skylder regjeringene i u-landene en skatt i form av 'hjelp'. Atter en gang nonsense, rendyrket sludder, men det er sludder som i den grad har gjort inntrykk på folk i vestens land, leg og lærd, men særlig på presteskapet, at de er begynt å skamme seg over hva vestens intelligens og energi har utrettet og synker på kne for å be om unnskyldning for at de er sivilisert og ber om å bli fornærmet og ydmyket.

(Forts. side 2)

For ungdommen

(Forts. fra side 4)

STAKKARS GREKER

En gresk professor har gått til sultestreik i fengslet fordi han vil protestere mot juntaens umenneskelige behandling av fanger. Det er i grunnen rart at man idag går til sultestreik, da man har mat nok. I de norske konsentrasjonsleirene etter krigen var man faktisk nødt til å sultestrike da matrasjonene var ytterst mangelfulle.

*

OM AMERIKANERNE

Den franske filmskuespiller Alain Delon sier i forbindelse med et forestående besøk i USA: «Det er godt det bare dreier seg om fire dager, for selv om Amerika har mange fascinerende sider, gjør gjennomsnittsamerikaneren meg helt kvalm. En amerikaner alene er verre enn en tysker og franskmann til sammen. «Dette sto skrevet i Dagbladet», hadde vi nær sagt.

*

DEGENERERT UNGDOM?

Eric Brundon og The Animals (en støygruppe) presenterte seg selv på Lisebergs Pop In med en film — som var en parodi på Kristus — evangeliet og nazismen. Selve showet var effektivt, infernalsk og besettende. Publikum var entusiastisk. Lyseffektene utrolige og de stemte vel overens med Animals hete musikk. Noen verre?

—o—

Mobiliseringen —

(Forts. fra side 5)

nelig mobilisering» inngår som en av rosine i pølsen er det faktum som heter norske fremskutte nordmenns Riksforhandlinger med tyskerne sommeren 1940. Partiene hadde stilt opp kandidatliste til Riksråd! Hvorfor er ikke disse ting påtalt for domstolene?

I professor Sverre Steens avhandling for Undersøkelsskommisjonen av 1945, «Riksrådsforhandlingene», heter det på side 8 om det tema som er gjenstand for denne dokumentasjon:

« — — Det hadde også vakt forundring, ja forferdelse og harme at vi — slik så det ut for menigmann — hadde vært så usselt forbedret til å ta en krig. Hadde ikke vår regjering visst at krigen ville komme? Hadde den truffet de nødvendige tiltak med en slik mulighet for øye? Hadde den ikke holdt et sterkt nøytralitetsvern? Hvorfor hadde den

DENNEGANG VAR DET ARBEIDERBLADET

som avløste DAGBLADET som nazijeger. Redaksjonen oppdaget under sine studier av kollega AFTENPOSTEN en annonse med innbydelse til dannelse av et nytt politisk parti i Norge. Og slikt noe skal man naturligvis ha seg frabedt. Derfor stort oppslag om «Nyfascistisk parti» og vakt i gevær hos alle gode demokrater. Trass iherdig klappjakt lykkedes det ikke bladet å komme på skuddhold av annonsens skumle opphavsmenn og Aftenposten visste heller intet. Der hadde man tatt imot betalingen for annonsen uten å spørre om annet og mere. Det som særlig var det nydemokratiske ARBEIDERBLADET en torn i øyet var det som i annonsen var anført som punkt 5 i partiets program: «Forbud mot utenlandske arbeidstageres opphold og arbeide i Norge. Forandring i lov om utlendingers rett til å oppnå norsk statsborgerskap.» For som kjent stemte omtrent alle arbeidere i Wolverhampton på den Powell som gikk til valg på lignende synspunkter, og i demokratiets verden er det jo partipolitikerne som skal

ikke mobilisert våre stridskrefter? (Uthevet her).

«Like fra krigens første dag ble den sittende regjering utsatt for en nådeløs kritikk, ivrig og til og begynne med virksomt understøttet av tysk propaganda. Det var mange som hevdet at også regjeringen ikke hadde holdt mål, likesom våre venner, våre allierte og endel av våre militære ledere. Disse pessimister så svik på alle kanter og nederlag som utgangen på det hele. Stemningen ble ikke bedre da tyskerne tok det kloke og vel beregnede skritt å gi de norske krigsfangene fri 9. mai. Soldater og offiserer strømmet ut over landet og berettet om andres svikt på alle måter — etter det militære nederlag var folk her i landet enda fullere av kritik enn etter at seiren var vunnet. (Et utdrag av Sverre Steen: Riksrådsforhandlingene, hvori ovenstående finnes på side 130—31, er gjengitt i «Norge og den 2. verdenskrig: 1940 — FRA NØYTRAL TIL OKKUPERT. Studier i norsk samtidshistorie.» Universitetsforlaget 1969.)

(Fortsettes)

bestemme og ikke folket. Den norske Powell, lektor Hoaas, fraskrev seg ellers kjennskap til annonsen, men gav uttrykk for sympati med annonsørene. Så vil da tiden vise om annonsørene er skremt til god demokratisk orden igjen av det nidkjære blad.

*

EFTER EN SLAPPHETS-PERIODE,

hvor den utrettelige injurieforfølger Harry Lindstrøm vant småseire over injurierende aviser hist og her, har norsk rettsvesen strammet seg opp igjen til forsvar av statsmaktene og samfunnets mektige. Lindstrøm har tapt flere saker og er ilagt svære saksomkostninger for å bringe ham til taushet etter gammel velprøvet metode. Blant annet tapte han naturligvis saken mot AFTENPOSTEN. Men Rocambole var ikke død. Lindstrøm har anket til Høyesterett over uriktig lovforståelse, uriktig lovanvendelse, feilaktig bevisvurdering og litt mere enda. En får si han er en virkelig optimist på bakgrunn av samme Høyesteretts domsvridninger i Løbergsaken!

*

GEIRR TVEITT,

som i sin tid hørte til kretsen omkring RAGNAROK hvis vi ikke husker feil, har vært rammet av en brannkatastrofe som ødela hans uerstattelige samling av noter og antikviteter.

*

KOMISK SLUDDER?

ARBEIDERBLADET har bragt en kronikk av Alvar Alsterdal om «Sions vises protokoller». Kronikøren sier om denne bok, hvis forutsigelser har slått så mirakuløst til, at «Det er en djevelsk godt laget forfalskning». Likevel skriver ARBEIDERBLADET i sin introduksjon av kronikken at «Sions vises protokoller er noe komisk sludder.» Hvem har så rett? Bladet eller kronikøren?

*

PROSESS OM «MEIN KAMPF»?

Den norske Vesle-Wiesenthal, DAGBLADETS hetskorrespondent i Bonn, Jon-Hjalmar Smith, meddeler med stor fryd at Brandt-regjeringen «vil sette en stopper for at «Mein Kampf» av Adolf Hitler blir gitt ut i

Sverige. Utenriksdepartementet i Bonn vil gå rettens vei mot forlaget Askild og Kärnekull i Stockholm om nødvendig.» Bakgrunnen for den prosess som bebudes mot det svenske forlag er at Bayern etter krigen tilegnet seg «forfatterrettighetene i henhold til en beslutning i det allierte kontrollrådet!» Så kom ikke og si at tyveriet ikke er i orden! Det svenske forlag på sin side hevder å ha kjøpt rettighetene av forlaget Franz Ehler allerede i 1941, men tyskerne påberoper seg foreldelse! Det tyske UD viser ellers til et vedtak av 1967 om at «Mein Kampf» prinsipielt ikke skulle offentliggjøres på nytt, «selv ikke med kritiske kommentarer.» Så redslen for Hitlers ord er altså like stor fremdeles. Og det virker vel på bakgrunn av det litt komisk når Jon-Hjalmar nevner at mange tyskere kjøpte boken, men få leste den og tilføyer at «Kanskje ville både de og mange utenlandske politikere skjont bedre hva Hitler ville hvis de hadde kikket nærmere på hva han skrev. «Mein Kampf» var et avslørende dokument — —». Når vi stadig er vitne til alt det underlige Hitler tillegges ut fra det han påstås å ha skrevet i denne bok, så må det vel være riktig at de mange senere produsenter av Hitlerplaner ikke har lest «Mein Kampf» og vi er faktisk tilbøyelig til å tro at heller ikke Jon-Hjalmar har det. For de er da vel ikke bare skrønemakere allesammen?

*

VI HØRER STADIG

ikke minst i pressen, fra den foran nevnte Jon-Hjalmar, om tyskere som fremdeles nidkjært dømmes for et kvart sekel gamle gjerninger, men vi hører aldri om de som frifinnes. Vi utfyller derfor Smith-hetsen med å meddele at den tidligere kommandant Hassebrök i Gross-Rosen, er frifunnet for tiltalen om mord på jøder. Karakteristisk for situasjonen er det imidlertid at retten uttrykkelig beklaget ikke å kunne dømme ham, men aktorats vitner var så lite troverdige og motsa hverandre slik at det ikke var mulig selv for en tysk demokratisk rett av idag. En får si at fru Justitia sannelig kompromiteres av sine tjenere både der og — vi hadde nær sagt her.

*

PROLETAR UTEN JAGUAR

Det fulgte mange tragedier i de britiske parlamentsvalgs spor. Blant annet ble den tidligere britiske utenriksminister Brown vraket og ser nå mørkt på fremtiden. Eftersom han ikke lenger kan heve de store inntekter som parlamentsmedlem og til og med statsråd innimellom, så må han nå selge både sitt flotte hus og sin Jaguar. Det er ikke så greit å være profesjonell proletar heller.

*

SIGURD JORSALFAR I ISRAEL

En gate i den israelske by Akko, 15 km nord for Haifa, er blitt oppkalt etter Sigurd Jorsalfar som i år 1110 reddet byen som var omringet av muhammedanske tropper. En noe pussig oppkallelse får en vel si, eftersom det ikke var for jødene den norske konge sloss, men tvertimot for kristendommen.

—o—

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapielig samvær.

Møtetid kl. 19.30.

Neste møte blir 4. september.

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementpriser:

Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND